

бяха отнели вече предишния блясък. Младата жена се помъчи да се усмихне, накара Асена да седне, облегна се върз дръжката на високото облегалo и каза шеговито:

— Имаш вече бели косми край слепите очи... — след това извади от чантата, която висеше над лявото ѝ бедро, тънък пергамент, разгъна го, подаде го. — Току що получих вести от Ержебет.

Царят се окопоти, лека усмивка разведри лицето му.

— Е? Какво нова?

— Имат момиче. Щели да го кръстят София, на старата ландграфиня.

Разговорът лесно премина ^{към} върз по-весели и леки въпроси. Анна оживено бърбеше, като се мъчеше да отвлече мислите на съпруга си от скръбната грижа, която го разяждаше.

— Надяват се, че по този повод ландграфиня София ще стане по-любезна и ще прояви повече нежност към децата ѝ. Изпраща ми новия стих, който Валтер фон дер Фогелвайде написал в чест на Лудвиг. С красиви слова той възвътвал младия ландграф да почисти двора си от лоши приятели и неверни съветници, тъй както добрият градинар чисти цветята в градината си от бурени.

— Този съвет би бил добър за всеки княз на света... — каза бавно и замислено Иоан Асен, после добави. — Как е Лудвиг, успял ли е най-сетне да укроти безкрайното честолюбие на брата си Хайнрих?

— За Хайнрих Распе няма нито една думица, ала грижите им не са малко. Цялата страна е разорана и обедняла от войните на ландграф Херман, та сега на младите се е паднало да поправят злините на прославутата му неверност: днес на страната на император Филип, утре на император Отон, през целия си живот покойният ландграф се мятал ту на една страна, ту на друга, ту подкрепеше с войските си правата на ^{Отон} ~~Отон~~, ту преминаваше в служба на Филип, само да извлече колкото се може повече облаги от единия и другия. А Тюрингия бе страна